

волно посягаше да реже, да крои и шие от скътаната за сватбени дрехи сива аба. Бащата пестеше. И събра пет гроша.

Най-сетне дойде и денят, който всички очакваха с различни чувства. Но едва тогава Добри разбра колко е тежка раздялата с роден дом и мили, близки лъде. Изпратиха го извън града, а майка му чак до бистрия извор на „Джан Куртаран“, като не преставаше да му заръчва: никога да не забравя това що му е хортувала, да си спомня за тях, да бъде здрав и да се върне. За последен път прегърна своето дете, тъй кротко и умно, хубаво като момиче, затвори очи, дълбоко въздъхна — дали пак щеше да го види някога — и го благослови.

Остана край пътя да го следи с очи, докато дребничката му ссанка изчезна в далечината.

Чак когато навлезе в балканските гъсти букови гори, младежът разбра, че едно е да си представяш нещо горещо желано, друго е да го изпълниш. Вървя, вървя, докато краката му изтръпнаха, докато очите му още можеха да зърнат в далечината скъпите очертания на родните планини. Конникът, заедно с когото беше заедно изпирал баирите, отново препусна щом стигна на широкия друм и скоро го загуби от погледа си. Сна върху меката постилка на шумата под едно дърво, сложил глава върху торбата с хляба, унесен в дълбок сън. Умората беше надвила страха.

Събудиха го песента на птиците и лъчите на слънцето, които огряваха лицето му. Хапна от прясната пита и сиренето, което носеше в похлупците, утоли жаждата си от бистрия извор, чиято вода беше сладка като тяхната. И изведнъж усети прилив на бодрост